

ÁRNYVADÁSZ TÖRTÉNET

Elveszett lelkek városa

A VÉGZET EREKLYÉI 5.

#1
New York
Times
bestseller

fine ●
selection

CASSANDRA CLARE

C a s s a n d r a C l a r e

ELVESZETT LEUKÉK
VÁROSÁ

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2013

ΝΛΌΝΑΚ,
ΤΙΜΝΕΚ,
ΔΑΥΙΔΝΕΚ
ΞΣ
ΞΕΝΝΕΚ

*Senki sem azért választja a gonoszt, mert gonosz.
Csak összetéveszti a boldogsággal, a jóval, amit keres.*

Mary Wollstonecraft

Prológus

SIMON EGY HELYBEN ÁLLT, ÉS BAMBÁN MEREDT A HÁZA AJTAJÁRA.

Mindig itt volt az otthona. Erre a helyre hozták haza a szülei, miután megszületett. A brooklyni sorház falai között nőtt fel. Nyaranta az utcán játszott a lombos fák árnyékában, télen pedig a kukák fedeléből készített magának rögtönzött szánkót. Ebben ült süvét a család, miután meghalt az apja. Itt csókolta meg először Claryt.

Soha nem tudta elképzelni, hogy egy nap zárva lesz előtte a ház ajtaja. Legutóbbi találkozásukkor édesanyja szörnyetegnek nevezte, és könyörgött neki, hogy menjen el. Simon egy varázslattal elfeledtette vele, hogy vámpír, de nem tudta, mennyi ideig tart majd a hatás. Ahogy ott állt a hűvös őszi levegőben, s maga elé bámult, tudta, hogy nem tartott elég sokáig.

Az ajtót jelek borították – festett Dávid-csillagok meg a chai, az élet szimbóluma. A kilincsre és a kopogtatóra tflíneket kötöztek. A kukucskálót Isten kezét jelképező hamsa fedte.

Óvatosan a jobb ajtófélfára erősített mezüizére tette a kezét. Füst szállt fel a szent tárgyból, ahol megérintette, mégsem égette meg. Nem fájt. Csak rettenetes ürességet érzett, ami lassan jeges dühnek adta át a helyét.

Belerúgott az ajtóba, és hallotta a dübörgő visszhangot odabentről.

– Anya! – kiáltotta. – Anya, én vagyok az!

Nem kapott választ – csak a reteszeket emelték a helyükre a túloldalon. Éles hallásával felismerte anyja lépteit és légzését, de a nő nem szólt. Simon az ajtón keresztül is érezte a páni félelem átható szagát.

– Anya! – Elcsuklott a hangja. – Anya, ez nevetséges. Engedj be! Én vagyok az, Simon.

Az ajtó megremegett, mintha a nő belerúgott volna.

– Menj el! – Nyers volt a hangja, a rettegéstől szinte felismerhetetlen. – Gyilkos!

– Nem ölök embereket. – Simon az ajtónak támasztotta a homlokát. Tudta, hogy valószínűleg be tudná rúgni, de mi értelme lenne? – Mondtam, hogy állati vért iszom.

– Megölted a fiamat – mondta a nő. – Megölted, hogy ezt a szörnyeteget tedd a helyébe.

– Én vagyok a fiad.

– Az ő arcát viseled, és az ő hangján beszélsz, de nem ő vagy! Te nem Simon vagy! – Hangja szinte sikoltássá erősödött. – Tűnj el a házamtól, mielőtt megöllek, átkozott!

– Becky – szólt a fiú. Nedvességet érzett az arcán. Megérintette. Miután elvette az ujjait, látta, hogy vörösek. Véresek voltak a könnyei. – Mit mondál Beckynek?

– *Tartsd magad távol a nővéredtől!* – Simon csörömpölést hallott odabentről, mintha valamit fellöktek volna.

– Anya – mondta megint, ezúttal azonban képtelen volt kiáltani, csak rekedt suttogás tört elő a torkából. Lüktetni kezdett a keze. – Tudnom kell... Becky itthon van? Anya, nyisd ki az ajtót! Kérlek...

– *Tartsd magad távol Beckytől!* – Simon hallotta, ahogy anyja elhátrál az ajtótól. Aztán a konyhaajtó csikordult eltéveszthetetlenül, és linóleum nyikordult. Kinyílt egy fiók. A fiú hirtelen elképzelte, ahogy a nő az egyik kés után nyúl.

– *Mielőtt megöllek, átkozott!*

A gondolatra hátrabillent a sarkán. Ha az anyja felé szúr, a jel életre kel, és végez vele, ahogy Lilithel is végzett.

Leengedte a kezét, lassan elhúzódott az ajtótól, aztán lebotorkált a lépcsőn, átkelt az úton, és nekitámaszkodott az utcára árnyékot vető egyik nagy fa törzsének. Mozdulatlanul figyelte az anyja iránta érzett gyűlöletének szimbólumaival teli ajtót.

Nem, emlékeztette magát. Az anyja nem gyűlöli őt. Halottnak hiszi. Amit gyűlöl, az nem is létezik. *Nem az vagyok, akinek gondol.*

Nem tudta, mennyi ideig állt volna ott, ha a telefonja nem kezd rezegni a kabátja zsebében.

Ahogy reflexszerűen érte nyúlt, észrevette, hogy a mezüze összekapcsolódó Dávid-csillagokat formázó mintája beleégett a tenyerébe. Átvette a telefont a másik kezébe, és a füléhez vette.

– Igen?

– Simon? – Clary volt az. Levegő után kapkodott. – Hol vagy?

– Itthon – felelte a fiú, aztán elhallgatott egy pillanatra. – Anyám házánál – helyesbített. Még a saját fülében is üresnek és távolinak tűnt a hangja. – Miért nem mentél vissza az Intézetbe? Mindenki jól van?

– Hát, ez az – szólt Clary. – Miután elmentél, Maryse visszajött a tetőről, ahol Jace-nek kellett volna várnia. Nem volt ott senki.

Simon megmozdult. Nem is tudta, mit csinál, mint egy felhúzzható bábu lépdelt az utcán a metróállomás irányába.

– Hogyan nem volt ott senki?

– Jace eltűnt – felelte a lány. Simon hallotta a hangjában a feszültséget. – És Sebastian is.

Simon megállt egy csupasz ágú fa árnyékában.

– De hát, Sebastian halott volt. Meghalt, Clary...

– Akkor áruld el, miért nincs ott a teste! Merthogy nincs ott – mondta a lány, és elcsuklott a hangja. – Nincs odafent semmi, csak egy csomó vér meg törött üveg. Mind a ketten eltűntek, Simon. Jace eltűnt...

Első rész

NINCS ROSSZ ANGYAL

A szerelem manó, a szerelem ördög: nincs is rossz angyal a szerelmen kívül.

William Shakespeare: Felsült szerelmesek

(Gáspár Endre fordítása)

Két héttel később

I

Az utolsó tanácsülés

– SZERINTE MEDDIG TART, AMÍG ÍTÉLETET HOZNAK? – kérdezte Clary. Fogalma sem volt, mióta várnak, de úgy érezte, legalább tíz óra telt el. Isabelle csajos fekete és élénkrozaszín szobájában nem volt óra, csak nagy halom ruha, egy rakás könyv, egy kupac fegyver, csillogó szépítőszerekkel és használt ecsetekkel teli asztal meg nyitott fiókok, amikből csipkés bugyik, áttetsző harisnyák és tollboák kandikáltak ki. Volt az egészben valami, ami egy francia mulató öltözőjét juttatta az ember eszébe, ám az elmúlt két hétben Clary annyi időt töltött el ebben a csillogó kuplerájban, hogy mostanra egészen kellemesnek találta.

Isabelle az ablaknál állt Churchsel a karjában, és szórakozottan simogatta a macska fejét. Church közben baljós, sárga szemével a lányt méregette. Odakint éppen tombolt a novemberi vihar, az eső áttetsző patakokban folyt végig az ablakon.

– Már nem lehet sok hátra – mondta lassan Isabelle. Nem sminkelte ki magát, amitől fiatalabbnak, sötét szeme pedig nagyobbknak látszott. – Szerintem, úgy öt perc.

Clary Izzy ágyán ült egy stóc magazin és egy rakás zörgő szeráfpenge között. Nagyot nyelt, hogy elűzze a keserű ízt a torkából. *Rögtön visszajövök. Öt perc.*

Utoljára ezt mondta a fiúnak, akit a világon mindennél jobban szeretett, most pedig attól tartott, hogy soha többé nem mondhat mást neki.

Clary jól emlékezett a pillanatra. A tetőkertre. A kristálytisza októberi éjszakára, a felhőtlen fekete égbolt előtt fehérén izzó csillagokra. A fekete rúnákkal telerajzolt, démongennytől és vértől mocskos kőlapokra. Jace ajkára az ajkán, az egyetlen meleg pontra a vacogó világban. A nyakában lógó Morgenstern-gyűrűt szorongatta. *A Szeretet, mely mozgat napot és minden csillagot.*¹ A liftbe lépve visszafordult, és tekintetével még akkor is a fiút kereste, amikor végül magába szippantotta az épület mélye. Csatlakozott a többiekhez az előcsarnokban, megölelte édesanyját, Luke-ot és Simont, de mint mindig, lelke egy darabkája Jace-szel maradt, ott lebegett a város fölött azon a háztetőn; kettesben voltak a hideg, ragyogó város közepén.

Maryse és Kadir beszállt a liftbe, hogy felmenjen Jace-hez a tetőre, és megnézze, ami Lilithből maradt. Tíz perc elteltével Maryse egyedül tért vissza. Amikor kinyílt az ajtó, és Clary meglátta a nő rémülettől falféher arcát, azonnal tudta, hogy baj van.

Ami ezután történt, olyan volt, mint egy álom. Az előcsarnokban összegyűlt árnyvadászok Maryse felé sereglettek, Alec elszakadt Magnustól, Isabelle talpra ugrott. Mintha vakuk villantak volna egy büntett színhelyén, fehér fénycsíkok szeltek át a sötétséget, ahogy egyik szeráfpenge a másik után életre kelt. Miközben igyekezett közelebb férkőzni, Clary darabokban hallotta a történetet – a tetőkert üres volt, Jace eltűnt. Az üvegekoporsót, amiben Sebastian holtteste feküdt, összetörték, mindenfelé szilánkok hevertek. A koporsó alatti talapzatról friss vér csöpögött.

¹ Dante Alighieri: *Isteni színjáték*. (Babits Mihály fordítása)

Az árnyvadászok gyors tanácskozás után szétszéledtek, és átfésülték az épület környékét. Magnus is velük tartott, a keze kéken szikrázott. Claryhez fordult, és megkérdezte tőle, van-e nála Jace-nek valamilyen tárgya, ami segíthetne a fiú nyomára bukkanni.

Clary odaadta neki a Morgensternek gyűrűjét, és elvonult egy sarokba, hogy felhívja Simont. Éppen összecsuksa a telefonját, amikor az egyik árnyvadász hangja túlharsogta a többiekét.

– Nyomkövetés? Az csak akkor működik, ha még él. Ami elég valószínűtlen, ha ennyi vért veszített...

Valamiért ez volt az utolsó szalmaszál. A hosszú fagyoskodás, a kimerültség és a sok megtette hatását, érezte, hogy összecsukszik a térdre. Anyja elkapta, mielőtt földet ért volna. Utána csak homályos emlékfoslányok maradtak. Másnap reggel Luke-nál ébredt. Azonnal felült az ágyban, a szíve úgy vert, mint egy légkalapács. Biztos volt benne, hogy csak rosszat álmodott.

Ám miközben kikászálódott az ágyból, a halványuló foltok a karján meg a lábán nem ezt sugallták, mint ahogy a hiányzó gyűrű sem. Magára kapott egy farmert meg egy pulcsit, és kitértorgott a nappaliba, ahol Jocelyn, Luke és Simon ült komor tekintettel. Nem volt érdemes feltenni a kérdést, de azért próbálkozott.

– Megtalálták? Visszajött?

Jocelyn felállt.

– Édesem, még nincs meg...

– De nem halt meg? A holtteste sem került elő? – A lány lerogyott a kanapéra Simon mellé. – Nem... nem halt meg. Azt tudnám.

Emlékezett, hogy Simon a kezét fogta, miközben Luke elmondta azt a keveset, amit tudtak: hogy Jace továbbra sincs meg, mint ahogy Sebastian sem. A rossz hír az volt, hogy a talapzaton talált vérről megállapították, hogy Jace-től származik, a jó hír viszont, hogy egyáltalán nem is volt belőle olyan

sok. A koporsóból kifolyt víz keltette azt a benyomást, hogy sokkal több a vér, mint valójában. Így valószínűnek tűnt, hogy a fiú életben maradhatott.

– De mi történt? – kérdezte Clary.

Luke megrázta a fejét, és kék szemével borúsan pillantott a lányra.

– Senki sem tudja.

Clary úgy érezte magát, mintha a vérét jeges vízre cserélték volna.

– Segíteni akarok. Tenni valamit. Nem szeretnék tétlenül ülni, amíg nem tudjuk, hol van Jace.

– Emiatt nem aggódnék – szólt komoran Jocelyn. – A Klávé hívat.

Láthatatlan jég roppant Clary izületeiben, ahogy felállt.

– Jó. Mindegy. Bármit elmondok nekik, amit hallani akarnak, csak találják meg Jace-t.

– Bármit elmondasz nekik, mert náluk van a Végzet Kardja. – Jocelyn hangjából süttött az elkeseredettség. – Ó, szívem, úgy sajnálom!

Most, két héttel azután, hogy vagy egy tucatszor a kezébe vette a Végzet Kardját, és a Klávé számtalan másik tanút is meghallgatott, Clary Isabelle szobájában ült, és arra várt, hogy a Tanács döntsön a sorsáról. Akaratlanul is felidézte, milyen volt megfogni a kardot. Mintha apró horgokat akasztottak volna a bőrébe, hogy kihúzzák belőle az igazságot. Letérdelt a Beszélő Csillagok alkotta kör közepén, és hallgatta a saját hangját, ahogy mindent elmond a Tanácsnak. Beszámolt róla, hogyan idézte meg Valentine Raziel angyalt, és hogyan vette át fölötte ő a hatalmat azáltal, hogy kitörölte a nevét a homokból, és a sajátját írta a helyére. Elmesélte, hogy az Angyal teljesítette egy kívánságát, ő pedig azt kérte tőle, hogy támassa fel Jace-t a halottaiból. Elmondta, hogy Lilith a hatalmába kerítette Jace-t, és azt tervezte, hogy Simon vérével támasztja fel Sebastiant, Clary bátyját, akire fiaként tekintett. Hogy Káin jele Simon homlokán végzett Lilithtel, ráadásul azt hitték, Sebastian is halott, és többé nem jelent fenyegetést.

Clary felsőhajtott, és kinyitotta a telefonját, hogy megnézzze az időt.

– Egy órája vannak bent – állapította meg. – Ez normális? Vagy rossz jel?

Isabelle ledobta Churchöt, aki hangosan felnyávogott, aztán az ágyhoz lépett, és leült Clary mellé. Vékonyabbnak tűnt, mint általában – Clary-hez hasonlóan ő is fogyott az elmúlt két hétben –, de fekete nadrágjában és karcsúsított szürke bársonyfelsőjében szokás szerint igencsak elegáns volt. A szeme körül elkenődött a festék, amitől úgy kellett volna kinéznie, mint egy mosómedvének, mégis inkább emlékeztetett egy francia filmsztárra. Ahogy nyújtózott, rúnákkal teli elektrum karkötői dallamosan csilingeltek.

– Nem, nem rossz jel – mondta. – Csak azt jelenti, hogy sok mindent kell megbeszélniük. – Megforgatta az ujján a Lightwoodok gyűrűjét. – Nem lesz semmi baj. Nem szegted meg a törvényt, ez a lényeg.

Clary sóhajtott. Még a mellette ülő Isabelle vállának melegsége sem tudta megolvasztani a jeget az ereiben. Tudta, hogy valóban nem szegett meg egyetlen törvényt sem, de azt is tudta, hogy a Klávé dühös rá. Egy árnyvadásznak tilos halottakat feltámasztania, az Angyal viszont megtehetette. Ezért az, hogy Jace életét kérte, nagyon súlyos tett volt, és megállapodtak, hogy senkinek nem beszélnek róla.

Most, hogy mégis kiderült a dolog, megrázta a Klávét. Clary tudta, hogy meg akarják büntetni, már csak azért is, mert a tettének ilyen katasztrofális következményei lettek. A lelke mélyén nem is bánta volna, ha megbüntetik. Ha a csontját törik, kitépik a körmeit, utasítják a Néma Testvéreket, hogy beletúrjanak a fejébe metsző gondolataikkal. Ördögi alku lett volna – a saját fájdalma Jace visszatéréseért cserébe. Könnyített volna a lelkén. Büntudatot érzett, amiért magára hagyta a fiút a tetőn, hiába győzködtte Isabelle meg mindenki más százszor is, hogy ez nevetséges, hiszen azt hitték, tökéletesen biztonságos odafent, és ha Clary ott maradt volna, valószínűleg ő is eltűnik.

– Elég legyen! – szólt Isabelle. Clary egy pillanatig nem volt biztos benne, hogy a másik lány hozzá beszél, vagy a macskához. Church azt tette, amit olyan gyakran, ha ledobták: a hátán feküdt, mind a négy lábát az égnek

meresztette, és halottnak tette magát, hogy büntudatot ébresszen a gazdáiban. Aztán Isabelle félresimította fekete haját, Claryre meredt, és a lánynak leesett, hogy ráripakodott, nem a macskára.

– Miből?

– Abból, hogy azokra a rettenetes dolgokra gondolsz, amik történni fognak veled, vagy amik szeretnéd, ha megtörténnének, amiért te élsz, Jace pedig... eltűnt. – Isabelle hangja elakadt egy pillanatra, mint amikor a lemezen megugrik a tű. Soha nem beszélt úgy Jace-ról, mintha halott lenne. Ő és Alec fontolóra sem vette ennek lehetőségét. És Isabelle soha nem feddte meg Claryt, amiért ilyen hatalmas titkot őrzött. Ami azt illeti, éppen ő volt a legelszántabb védelmezője. Mindennap ott várta a tanácsterem ajtajában, és határozottan belékarolt, miközben elvonultak az összesűgva rá meredő árnyvadászok mellett. Ott volt a véget érni nem akaró meghallgatások alatt, és gyilkos pillantásokat vetett mindenkire, aki ferde szemmel nézett Claryre. A két lány sosem állt igazán közel egymáshoz, mindketten olyan típusok voltak, akik jobban érezték magukat fiúk társaságában. Isabelle mégsem tágított, Clary pedig legalább annyira csodálkozott, mint amennyire hálás volt.

– Nem tehetek róla – mondta Clary. – Ha megengednék, hogy én is keressem, vagy, hogy bármit csináljak egyáltalán, akkor nem lenne olyan rossz, azt hiszem.

– Nem is tudom. – Isabelle hangja fáradtnak tűnt. Az elmúlt két hétben Alec és ő teljesen kimerült a tizenhat órás kutatásoktól. Amikor Clary megtudta, hogy semmilyen formában nem vehet részt Jace keresésében, amíg a Tanács el nem dönti, mit lépjen arra, hogy visszahozta a fiút halottaiból, lyukat rúgott a szobája ajtajába. – Néha olyan értelmetlennnek tűnik az egész – tette hozzá Isabelle.

Clary minden csontja jéggé fagyott. – Úgy érted, szerinted meghalt?

– Nem. Úgy értem, kizárt, hogy még mindig New Yorkban vannak.

– De más városokat is átfésülnek, nem? – Clary a nyakához emelte a kezét, megfeledezvén róla, hogy a Morgensternek gyűrűje nem lóg ott többé. Magnus továbbra is nyomkövető varázslattal igyekezett Jace nyomára bukkanni, bár eddig egyáltalán nem működött a dolog.

– Persze. – Isabelle kíváncsian kinyújtotta a kezét, és megérintette a finom ezüstcsengettyűt, ami Clary nyakában lógott a gyűrű helyén. – Mi ez?

Clary habozott. A csengettyűt a tündérr királynőtől kapta ajándékba. Vagyis, ez így nem volt teljesen igaz. A tündérek királynője nem osztogatott csak úgy ajándékokat. A csengettyűt azért kapta, hogy jelezhessen vele, ha bajba kerül. Ahogy teltek a napok, és Jace-nek továbbra sem akadtak nyomára, Clary keze egyre gyakrabban tévedt felé. Egyedül az tartotta vissza, hogy tudta, a tündérr királynő mindenért valami retteneteket kér cserébe.

Mielőtt Clary felelhetett volna Isabelle-nek, nyílt az ajtó. A két lány azonnal kiegyenesedett az ágyon. Clary olyan erővel szorította meg Izzy egyik rózsaszín párnáját, hogy a díszként rávarrt csillogó kövek a tenyerébe vájtak.

– Sziasztok! – Karcsú alak lépett a szobába, és húzta be maga után az ajtót. Alec volt az, Isabelle bátyja. A tanácstagok öltözékét viselte: ezüst rúnákkal díszített fekete köpenyt, amit most kigombolt, így farmernadrágja és hosszú ujjú fekete pólója is kilátszott alóla. A sok feketétől világos bőre sápadtabbnak, égszínkék szeme kékebbnek látszott. A haja is fekete és egyenes volt, mint a hűgáé, csak rövidebb, közvetlenül az álla alatt vágták le. A száját vékony vonallá préselte össze.

Clary szíve hevesebben vert. Alec nem tűnt éppen boldognak. Akármilyen hírt hozott is, jó biztosan nem lehetett.

– Hogy ment? – kérdezte csendesen. – Mi az ítélet?

Alec lovagló ülésben leült a fésülködőasztalnál lévő székhez, és a támlája fölött nézett a két lányra. Más helyzetben komikus látványt nyújtott volna. Alec nagyon magas volt, és ahogy hosszú, táncosokra emlékeztető lábát behajtva leült, a szék bababútorinak tűnt alatta.

– Clary – szólt. – Jia Penhallow meghozta az ítéletet. Felmentettek minden vád alól. Egyetlen törvényt sem szegtél meg, és Jia úgy érzi, éppen elég volt ennyi büntetés.

Isabelle megkönnyebbülten sóhajtott fel, és elmosolyodott. Egy pillanatra Clary fagyossága is felengedett. Nem fogják megbüntetni, nem zárják a Néma Városba, nem kerül csapdába valahol, ahonnan nem segíthet. Luke, aki a vérfarkasok képviselője volt a Tanácsban, szintén jelen volt az ítélethozatalnál, és megígérte Jocelynnek, hogy felhívja, amint az ülés véget ér. Azért Clary is a telefonja után nyúlt. A gondolat, hogy jó hírt közölhet az anyjával, túlságosan csábítóan bizonyult.

– Clary! – mondta Alec, ahogy a lány szétnyitotta a telefonját. – Várj!

Clary felnézett rá. A fiú még mindig olyan komor képet vágott, mint egy sírásó. A lány hirtelen támadt balsejtelemmel tette le maga mellé a telefonját az ágyra.

– Alec... mi baj?

– Nem a te ítéleted fontolgatta ilyen sokáig a Tanács – felelte a fiú. – Egy másik ügyet beszéltünk meg.

A fagy visszatért. Clary megborzongott.

– Jace?

– Nem egészen. – Alec előredőlt, és összekulcsolta a kezét a szék támlája előtt. – Kora reggel híreket kaptunk a moszkvai Intézetből. Tegnap áttörték a védvonalakat a Vrangel-szigeten. Már kiküldtek egy csapatot megjavítani, de hogy a védvonal ilyen sokáig ne működjön... A Tanácsnak most ez az első.

Ha Clary jól értette, a földet körülvevő védvonalak amolyan mágikus kerítést alkottak, és még az árnyvadászok első generációja hozta létre őket. A démonok át tudtak ugyan hatolni rajtuk, de nem könnyen. A nagy többségüket mindenesetre távol tartotta, és megakadályozta, hogy a földet komoly démoninvázió árassza el. Eszébe jutott valami, amit Jace mondott

neki – most úgy érezte, évekkal ezelőtt. Régen kisebb csapatokban érkeztek a démonok ebbe a világba, és könnyen kordában lehetett tartani őket, aztán viszont egyre több és több került ki a védvonalakat.

– Igen, ez baj – bólintott Clary. – De nem értem, mi köze ennek...

– A Klávénak megvannak a maga prioritásai – vágott a lány szavába Alec.

– Az elmúlt két hétben az volt a legfontosabb, hogy megtalálják Jace-t és Sebastiant. Csakhogy mindent átkutattak, és egyiküknek sem találták nyomát az alvilágiak egyik törzshelyén sem. Magnus nyomkövető varázslatai sem működtek. Elodie, a nő, aki a valódi Sebastian Verlacot felnevelte, megerősítette, hogy senki sem próbált érintkezésbe lépni vele. Amúgy sem tűnt túlságosan valószínűnek, hogy éppen nála kötnek ki. A kémek sem tudósítottak semmilyen szokatlan eseményről Valentine régi Körének tagjai körül. Ráadásul a Néma Testvérek sem tudtak rájönni, pontosan milyen szertartással próbálkozott Lilith, és hogy sikerrel járt-e. Nagyjából mindenki egyetért, hogy Sebastian, akit persze Jonathanként emlegetnek, elrabolta Jace-t. De ebben nyilván nincsen semmi új.

– És? – kérdezte Isabelle. – Ez mit jelent? Folytatják a keresést?

Alec megrázta a fejét.

– Arról nem volt szó, hogy kiterjesztenék – felelte halkán. – Hátrébb került a fontossági sorrendben. Eltelt két hét, és nem találtak semmit. A különleges keresőcsapatokat, amiket ezért hoztak ide Idrisből, hazaküldik. Most a védvonalak a legfontosabbak. Arról nem is beszélve, hogy a Klávé éppen kényes tárgyalásokat folytat. Átfogalmazzák a törvényeket a Tanács új összetételéről, új konzult és inkvizitort neveznek ki, új bánásmódot határoznak meg az alvilágiakkal kapcsolatban. Nem akarják, hogy teljesen elterelődjön a figyelmük.

Clarynek elkerekedett a szeme.

– Nem akarják, hogy Jace eltűnése elterelje a figyelmüket egy sor hülye, ósdi törvény megváltoztatásáról?

– Nem adják fel...

– Alec – szólt közbe Isabelle élesen.

A fiú mély lélegzetet vett, és a kezébe temette az arcát. Hosszú ujjait éppen úgy hegek borították, mint Jace-ét. Jobb keze fejét az árnyvadászok szemrúnája díszítette.

– Clary, számodra... számunkra az a legfontosabb, hogy megtaláljuk Jace-t. A Klávé számára az a legfontosabb, hogy megtalálják Sebastiant. Jace-t is, de elsősorban Sebastiant. Ő veszélyt jelent. Ő rombolta le a védvonalakat Alicante körül. Tömeggyilkos. Jace...

– Csupán egy a sok árnyvadász közül – fejezte be Isabelle. – És abban semmi rendkívüli nincs, ha mi eltűnünk vagy meghalunk.

– Ő kicsit fontosabb, mert a Végzet Háborújának a hőse – mondta Alec.
– De a végén egyértelmű volt a döntés. Nem hagynak fel a kereséssel, de egyelőre kivárnak. Arra számítanak, hogy Sebastian lép legközelebb. Addig csak a harmadik helyen áll a fontossági sorrendben. Ha nem még hátrébb. Tőlünk azt kérik, hogy térjünk vissza a megszokott életünkhöz.

Megszokott élet? Clary nem hitt a fülének. Megszokott élet Jace nélkül?

– Ezt mondták azután is, hogy Max meghalt – mondta Izzy. Fekete szemében nem voltak könnyek, csak a düh lángolt benne.

– Hogy gyorsabban túltesszük magunkat a gyászon, ha visszatérünk a megszokott életünkhöz.

– Elvileg jó tanács – jegyezte meg Alec az ujjai mögül.

– Mondd ezt apának! Egyáltalán, visszajött Idrisből a tanácsülésre?

Alec megrázta a fejét, és leengedte a kezét.

– Nem. Ha ez bármi vigaszt jelent, a gyűlésen sokan érveltek dühösen amellet, hogy teljes erőbedobással keressük tovább Jace-t. Magnus persze, Luke, Penhallow konzul, még Zakariás testvér is. Végül azonban ennyi nem volt elég.

Clary határozott pillantást vetett a fiúra.

– Alec – szólt. – Nem érzel semmit?

Alecnek elkerekedett a szeme, és Clarynek egy pillanatra eszébe jutott a fiú, a lerágott körmű, lyukas pulóveres srác, aki gyűlölte őt, amikor megérkezett az Intézetbe, és úgy tűnt, sosem hagyja abba a duzzogást.

– Tudom, hogy zaklatott vagy, Clary – mondta élesen –, de ha oda akarsz kilyukadni, hogy Iznek vagy nekem kevésbé fontos Jace, mint neked...

– Nem – vágott közbe Clary –, arról beszéltem, hogy parabataiok vagytok. Olvastam a ceremóniáról a kódexben. Tudom, hogy különleges kötelék fűz benneteket össze. Megérzel dolgokat Jace-szel kapcsolatban. Olyan dolgokat, amik harc közben segítenek. Szóval, úgy értem... érzed, hogy Jace még él?

– Clary! – Isabelle hangjából aggodalom áradt. – Azt hittem, nem...

– Él – felelte óvatosan Alec. – Gondolod, hogy ilyen összeszedett lennék, ha meghalt volna? Az biztos, hogy valami nagyon nincs rendben, ezt érzem. De lélegzik.

– És lehet, hogy azt érzed, hogy fogolyként őrzik valahol? – kérdezte hal-
kan Clary.

Alec az ablak és az eső szürke függönye felé pillantott.

– Talán. Nem tudom megfogalmazni. Soha nem éreztem ehhez hasonlót.

– De él.

A fiú egyenesen Clary szemébe nézett.

– Biztos vagyok benne.

– Akkor kapja be a Tanács! Megkeressük magunk! – jelentette ki a lány.

– Clary... ha lehetséges lenne... nem gondolod, hogy már nekiláttunk volna... – kezdte Alec.

– Eddig azt csináltuk, amire a Klávé utasított bennünket – mondta Isabelle. – De vannak más módszerek is.

– Úgy érted, olyan módszerek, amikkel törvényt szegnénk – szólt Alec. Bizonytalannak tűnt. Clary remélte, hogy nem idézi fel az árnyvadászok

egyik jelmondatát: Sed lex, dura lex. De (ott a) törvény a szigorú törvény. Nem hitte, hogy el bírná viselni.

– A tündérkirálynő felajánlotta a segítségét – mondta Clary. – A tűzijáték alatt Idrisben. – Összeszorult a szíve, ahogy felidézte azt a végtelenül boldog éjszakát. Egy pillanatra elhallgatott, és mély lélegzetet vett. – És kapcsolatba is tudok lépni vele.

– A tündérek királynője semmit sem ad ingyen.

– Tisztában vagyok vele. Elfogadom, bármivel leszek adója. – Clary emlékezett a tündérlány szavaira, aki átadta neki a csengőt. *Bármit megtennél, hogy megmentsd. Nem érdekelne, milyen árat kell fizetned érte, hogy a Pokolnak vagy a Mennyeknek lennél adója, igaz?* – Csak annyit kérek, hogy valamelyikőtök jöjjön velem. Nem értem valami jól a tündérek beszédét. Ha velem vagytok, csökkenthetjük a károkat. De ha tud tenni valamit...

– Én veled megyek – jelentette ki azonnal Isabelle.

Alec komoran pillantott a húgára.

– Már beszélünk a tündérek népével. A Tanács hosszasan faggatta őket. Márpedig ők nem tudnak hazudni.

– A Tanács azt kérdezte tőlük, tudják-e hol van Jace és Sebastian – mondta Clary. – Nem azt, hogy hajlandók lennének-e keresni őket. A tündérkirálynő tudott apámról, tudott az anyjáról, akit fogva tartott, tudta az igazságot a véremről és Jace-éről is. Nem hiszem, hogy túl sok olyasmi történik a világon, amiről ő ne tudna.

– Igaz – bólintott Isabelle, és egy kis élet költözött a hangjába. – Te is tudod, Alec, hogy a tündéreknél a megfelelő kérdéseket kell feltenni, ha hasznos információt akarsz kihúzni belőlük. Nagyon nehéz őket kifaggatni, hiába kell mindig igazat mondaniuk. A szívesség ellenben egészen más dolog.

– Viszont korlátlan veszélyek lehetőségét rejti magában – jegyezte meg Alec. – Ha Jace tudná, hogy engedem Claryt a tündérkirálynőhöz fordulni...

– Nem érdekel – vágott a szavába a lány. – Ő is megtenné értem. Mondjátok, hogy nem! Ha én tüntem volna el...

– Felgyújtaná az egész világot, amíg ki nem tud ásnivalahogy a hamuból. Tudom – mondta kimerülten Alec. – Gondolod, hogy én nem gyújtanék fel legszívesebben mindent? Csak próbálok...

– Jó bátyként viselkedni – bólintott Isabelle. – Világos.

Alec úgy festett, mint aki küzd azért, hogy uralkodjon magán.

– Ha valami történne veled, Isabelle... Azután, hogy Max... És most Jace.

Izzy felállt, átvágott a szobán, és szorosan megölelte Alecet. Pontosan egyforma színű hajuk elvegyült egymással, ahogy Isabelle a bátyja fülébe súgott valamit. Clary irigyen figyelte őket. Mindig szeretett volna egy idősebb fivért. Aztán kiderült, hogy van neki. Sebastian. De az olyan volt, mintha kiskutyára vágott volna, és a sátán kutyáját kapta volna helyette. Figyelte, ahogy Alec kedveskedve meghúzta a húga haját, bólintott, aztán elengedték egymást.

– Mennünk kéne – mondta a fiú. – Viszont legalább Magnusnak szólnom kell, mit tervezünk. Nem lenne szép dolog eltitkolni előle.

– Felhívod erről? – nyújtotta felé Isabelle saját ütött-kopott rózsaszín telefonját.

Alec megrázta a fejét.

– Odalent vár a többiekkel. Luke-nak is ki kell találnod valami kifogást, Clary. Nyilván arra számít, hogy hazamész vele. Azt mondja, anyukád szinte belebetegedett ebbe az egész ügybe.

– Magát hibáztatja, amiért Sebastian egyáltalán létezik. – Clary felállt. – Végig halottnak hitte.

– Nem ő tehet róla. – Isabelle leemelte aranykorbácsát a falról, ahol lógott, és a dereka köré csavarta. Úgy festett, mint egy csillogó öv. – Senki sem hibáztatja.

– Az nem számít. Éppen elég, ha ő hibáztatja saját magát.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Csendben ballagtak végig az Intézet folyosóin. Mindenhol szokatlanul sok árnyvadász nyüzsgött, néhányan a helyzet kezelésére küldött különleges csapatok tagjai voltak Idrisből. Egyikük sem volt igazán kíváncsi Isabelle-re, Alecre vagy Claryre. Clary régebben úgy érezte, megbámulják, és számtalanszor hallotta, ahogy összesúgnak a háta mögött: „Valentine lánya”. Rettegett is betenni a lábát az Intézetbe, de azóta annyiszor kellett a Tanács elé állnia, hogy megszokta a helyzetet. Lifttel mentek le a földszintre. Az Intézetnek otthont adó templom főhajójában boszorkányfények és hagyományos fáklyák égtek. A helyiséget megtöltötték a Tanácstagok és a családjaik. Luke és Magnus az egyik padban ülve beszélgetett. Luke mellett magas, kék szemű nő foglalt helyet, aki kísértetiesen hasonlított rá. Begöndörítette és barnára festette ősz haját, de Clary így is felismerte: Amatis volt az, Luke húga.

Alec láttán Magnus felállt, és odasietett a fiúhoz. Izzy felismert valakit a padok között, és a tőle megszokott módon, egyetlen szó nélkül eltűnt. Clary Luke-hoz és Amatishoz ment, hogy üdvözölje őket. Mindketten fáradtak voltak, Amatis éppen a bátyja vállát veregette együtt érzően. Luke felállt, és megölelte Claryt, Amatis gratulált neki, amiért a Tanács felmentette. A lány bólintott. Lélekben máshol járt, a gondolataiba merült, és csak automatikusan válaszolt a kérdésekre.

A szeme sarkából észrevette a beszélgető Magnust és Alecet. A fiú egészen közel hajolt a boszorkánymesterhez; mintha belevesztek volna a saját univerzumukba, ahogy ez szerelmespárokkal gyakran előfordul. Clary örült, hogy boldognak látja őket, de azért el is szomorodott egyben. Jó lett volna tudni, átéletheti-e ő is ugyanezt újra, vagy egyáltalán, akarja-e még majd. Eszébe jutott, mit mondott Jace. *Nem is akarok mást akarni, csak téged.*

– A Föld Clarynek – szólt Luke. – Nem akarsz hazajönni? Édesanyád borzasztóan szeretne már látni, és Amatisszal is beszélni akar, mielőtt holnap hazautazik Idrisbe. Gondoltam, elmehetnénk vacsorázni. Te választhatod ki az éttermet. – Igyekezett elrejtetni az aggodalmat a hangjában, de